

Arrest

nr. 250 460 van 4 maart 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. VAN DER MAELEN
Guilleminlaan 35/1
9500 GERAARDSBERGEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 21 oktober 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 september 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. VAN DER MAELEN *loco* advocaat A. VAN DER MAELEN en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Op 19/10/2014 heeft u uw land van herkomst verlaten. Op 4/11/2019 heeft u samen met uw man M. H. (...) (O.V. (...)) in België een verzoek om internationale bescherming ingediend. Uit uw verklaringen blijkt dat u uw verzoek tot internationale bescherming integraal baseert op de vluchtmotieven die door uw man werden aangehaald.

“U verklaarde de Armeense nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn uit de hoofdstad Jerevan. U was tot eind 2012 in Armenië werkzaam als acteur en nadien werkte u er als taxichauffeur en bewaker.

Uw vader was in Armenië werkzaam als het hoofd van de veiligheidsdienst van J. G. (...), een zakenman. Hij kreeg in 2008 de opdracht van J. (...) om bij diens broer langs te gaan en enkele van zijn garages over te nemen. Hij mocht hierbij geweld gebruiken indien het nodig bleek. Na het uitvoeren van deze opdracht kreeg uw vader problemen met A. Ho. (...), de hoofdprocureur in Armenië die tevens de peter was van J. (...), omdat hij een bevel van hem niet had opgevolgd. U wist echter niet om welk bevel dit ging. U vermoedt dat men uw vader de schuld wou geven van dit hele incident en er daarom tegen hem een procedure werd opgestart. De politie zou ook regelmatig bij jullie langs geweest zijn in de periode na dit incident en in 2010 zou uw vader omwille van deze problemen het land verlaten hebben. Na zijn vertrek kwam de politie verschillende malen bij jullie thuis langs omdat ze op zoek waren naar hem. Daarnaast werden jullie bijna dagelijks geschaduwd door een voertuig. Naar aanleiding van deze bedreigingen en de problemen van uw familie met de politie, scheidde u van uw exvrouw in augustus 2010.

Op een dag tijdens de zomer van 2013 ging u in de namiddag naar de markt omdat u had afgesproken met een jeugdvriend van uw vader. Nog voor u hem ontmoette, werd u er benaderd door 4 onbekenden in een witte wagen die u vroegen om mee te stappen naar een rustigere plek. Ze vroegen u waar uw vader was en u vertelde hen dat u dit niet wist. Vervolgens begonnen ze u te slaan en ze stopten pas toen enkele mensen u kwamen helpen. U werd vervolgens meegenomen door Ar. (...), uw toekomstige schoonbroer. Hij bracht u naar zijn huis en u zag daar voor het eerst uw huidige vrouw M'. H. (...) (O.V. (...)). U bleef daar ongeveer een uurtje en u ging diezelfde dag nog naar het politiebureau. Toen u in het politiekantoor uitlegde wiens zoon u was, vertelden ze u echter dat u terug naar huis moest gaan en u moest doen alsof u niets gezien en gehoord had. Later dat jaar, in de zomer of herfst van 2013, verliet uw moeder Armenië zonder dat u hiervan op de hoogte was. Ze werd hierbij geholpen door een vriend van uw vader.

Op 10 maart 2014 werd u door onbekende personen gedwongen om in een wagen te stappen toen u 's avonds uw woning verliet omdat u een afspraak voor het werk had met As. (...) aan het Hamalirgebouw. Zij vroegen u opnieuw naar uw vader en u vertelde hen dat As. (...) misschien iets wist over uw vader. Toen duidelijk werd dat dit een leugen was, werd u door hen in mekaar geslagen en gedumpt nabij het Hamalirgebouw. U contacteerde vervolgens Ar. (...) en hij bracht u naar het medisch centrum van Armenië waar u gedurende enkele dagen verzorgd werd. Nadat u het ziekenhuis verliet, verbleef u een tijdje bij uw vriend V. (...).

Op 21 augustus 2014 huwde u met uw vrouw M'. H. (...). Tijdens het feest stelden uw vrienden V. (...) en Arthur voor om uw wagen te halen omdat die elders geparkeerd was. Wanneer ze bij de wagen aankwamen, zagen ze dat hij in brand stond. Nadat u hiervan op de hoogte werd gebracht, ging u naar de plaats van het incident. De politie vertelde u vervolgens dat de auto in brand was gestoken. U en uw vrouw besloten om naar aanleiding van dit incident het land te verlaten.

U verliet Armenië op 19 oktober 2014 en u reisde met de hulp van S. (...) – een vriend van uw vader – via Georgië, Turkije, Griekenland en Polen naar Duitsland waar u uw ouders vervoegde. Uw vader had na zijn vertrek in 2010 zowel in Noorwegen als Duitsland een verzoek om internationale bescherming ingediend maar dit werd hem telkens geweigerd. U en uw gezin kwamen in Duitsland aan op 5 november 2014 en jullie dienden er een verzoek om internationale bescherming in. Dit verzoek om internationale bescherming werd door de Duitse autoriteiten geweigerd. Uw zoon M. (...), Ha. (...) (O.V. (...)), uit uw vorige huwelijk, reisde ook naar Duitsland omdat uw ex-vrouw omwille van uw problemen in Armenië bedreigd geweest zou zijn. Tevens zouden er na uw vertrek onbekende personen bij uw schoonbroer zijn langs geweest omdat ze op zoek waren naar u. Nadat u in Duitsland een negatieve beslissing ontving, reisde u in december 2018 samen met uw gezin en uw ouders naar België. U en uw vrouw dienden hier op 4 november 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Uw ouders dienden hier geen verzoek om internationale bescherming in maar zij hebben de procedure gezinshereniging opgestart met uw zus M. E. (...). Uw zus kwam in het verleden naar België via gezinshereniging met haar man en heeft ondertussen de Belgische nationaliteit verkregen.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten voor: uw paspoort, uw geboorteakte, uw militaire badge, uw huwelijksakte, het paspoort en de geboorteakte van uw vrouw, het paspoort en de geboorteakte van uw zoon Ha. (...), de geboorteaktes van uw dochters, een artikel over A. Ho. (...) met wie uw vader een persoonlijk conflict zou hebben, een medisch attest van het incident op 10 maart 2014, een brandweerafgetuigd attest omtrent de brandstichting op 21 augustus 2014 in uw wagen, een politieattest over de incidenten van 10 maart 2014 en 21 augustus 2014, een attest waaruit blijkt dat u geen bezittingen hebt, een certificaat van uw advocaat in Armenië, een getuigenverklaring van uw burens over uw problemen in Armenië en de kopieën van hun identiteitskaarten, én een interview van uw vader in een Armeense krant omtrent zijn problemen.”

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere

procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U vreest dat u bij een terugkeer naar Armenië vervolgd zal worden door de mensen die op zoek waren naar uw schoonvader omdat hij een conflict had met A. Ho. (...), de voormalige hoofdprocureur van Armenië.

U baseert uw verzoek tot internationale bescherming op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw man M. H. (...) (O.V. (...)). In het kader van het door hem ingediende verzoek tot internationale bescherming heb ik een beslissing genomen van weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van het bedrieglijke karakter van zijn asielmotieven. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De vaststellingen die tot de negatieve beslissing bij uw man hebben geleid, werden uitgebreid en gedetailleerd opgesomd in zijn beslissing:

"Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U vreest dat u bij een terugkeer naar Armenië vervolgd zal worden door de mensen die op zoek waren naar uw vader omdat hij een conflict had met A. Ho. (...), de voormalige hoofdprocureur van Armenië.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Het Commissariaat-generaal (CGVS) meent immers dat uw asielaanspraak ongelofwaardig is.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u zich in het kader van uw huidig verzoek baseert op hetzelfde asielaanspraak als hetgeen u aanhaalde tijdens uw verzoek om internationale bescherming in Duitsland, namelijk dat u problemen zou kennen omdat uw vader een conflict zou hebben gehad met A. Ho. (...), de voormalige hoofdprocureur van Armenië. Uw verzoek om internationale bescherming werd in Duitsland geweigerd op 18 maart 2017. Er werd in Duitsland geen geloof gehecht aan de redenen voor uw verzoek om internationale bescherming omdat uw verklaringen hierover vaag en onrealistisch waren (zie antwoorddocument – aanvraag derde landen uit Duitsland).

Hoewel uw verklaringen over de beweerde oorzaak van uw problemen min of meer gelijkaardig zijn bij uw verzoek in Duitsland en in België, blijken de verklaringen die u tijdens uw verzoek om internationale bescherming in Duitsland aflegde over de belangrijkste incidenten die u na het vertrek van uw vader in Armenië nog zou meegemaakt hebben, volledig haaks te staan op de verklaringen die u hierover in België aflegde.

Zo legde u tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS en uw verzoek om internationale bescherming in Duitsland bijzonder tegenstrijdige verklaringen af over het zwaarwichtige incident met handlangers van Ho. (...), waarna u voor het eerst uw vrouw zou ontmoet hebben. Zo verklaarde u tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat u uw vrouw op een dag leerde kennen in de zomer van 2013. U ging die dag 's namiddags naar de markt omdat u had afgesproken met een vriend van uw vader. Nog voor u hem daar ontmoette, werd u aangesproken door vier mannen in een witte auto. Zij vroegen u om mee te gaan naar een rustige plek nabij de markt. Daar werd u door hen geslagen omdat u hen niet kon zeggen waar uw vader was. U verdedigde zich en pas wanneer er enkele personen kwamen om u te helpen, lieten ze u met rust. U liep hierbij slechts lichte verwondingen op én uw toekomstig schoonbroer – die op dat moment nog een nobele onbekende was – bracht u naar zijn huis. U zag uw vrouw daar voor het eerst én u verbleef er ongeveer anderhalf uur alvorens u naar de politie ging (CGVS, pg. 6, 18-20). Tijdens uw verzoek in Duitsland beschreef u echter een ander incident dat aan de basis lag van de eerste ontmoeting met uw vrouw. Zo vertelde u in Duitsland dat u op 6 januari 2014 's avonds bij een vriend was én u daar rond 11 uur vertrok. Toen u vervolgens naar het huis van uw vriend T. (...) stapte, werd u door 4 mannen tegengehouden en in een wagen getrokken. Ze vroegen u waar uw vader was en sloegen u omdat u hen geen antwoord kon geven. Ze lieten u vervolgens bewusteloos achter aan een busstation. Toen u daar opnieuw bij bewustzijn kwam, werd u door uw toekomstig schoonbroer aangesproken en hij bracht u naar zijn huis. U kon zich van het verdere verloop van de dag niets herinneren. U verbleef vervolgens nog meer dan 2 weken bij uw schoonbroer en u

werd daar onder meer verzorgd door uw toekomstige vrouw (zie antwoorddocument – aanvraag derde landen uit Duitsland, Niederschrift, pg. 6 & 7). Het is vanzelfsprekend dat dergelijke flagrant tegenstrijdige verklaringen op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnen. Redelijkerwijs kan er immers verwacht worden dat u over zo'n belangrijk incident uit uw asielrelaas dat de aanleiding vormde voor de eerste ontmoeting met uw vrouw, éénduidige verklaringen zou afleggen tijdens uw verzoeken om internationale bescherming in België en Duitsland. Bovendien blijkt het belang van dit incident voor uw asielrelaas uit het feit dat dit het eerste incident was waarover u vertelde toen u tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS gevraagd werd welke belangrijke of grote incidenten nog plaatsvonden naast de incidenten op 10 maart en 21 augustus 2014 (CGVS, pg. 18).

Voorts is het onaannemelijk dat u tijdens uw verzoek in Duitsland geen melding maakte van het ernstige incident dat plaatsvond op 10 maart 2014. Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde u dat u op die dag door onbekenden werd meegenomen in een wagen toen u uw huis verliet om naar een afspraak voor het werk te gaan. U werd door hen in de wagen ondervraagd en fysiek mishandeld. Nadien dumpten ze u aan het Hamalir gebouw waar u werd opgepikt door uw schoonbroer. Hij bracht u naar een medisch centrum waar u enkele dagen verzorgd werd. Het belang van dit incident voor uw asielrelaas wordt benadrukt door het feit dat u de moeite deed om hierover verscheidene documenten - een medisch attest, een politieattest en een getuigenis van uw burens - neer te leggen in het kader van uw verzoek om internationale bescherming in België (CGVS, pg. 18-22). In het licht van voorgaande vaststellingen is het bijgevolg bijzonder vreemd én niet-aannemelijk dat u tijdens uw verzoek in Duitsland op geen enkel moment melding maakte van deze ontvoering op 10 maart 2014. Zo verklaarde u tijdens uw verzoek in Duitsland dat u op 6 januari 2014 uw vrouw had leren kennen, dat u vervolgens meer dan twee weken bij uw toekomstige schoonfamilie verbleef en dat u nadien voor anderhalve maand naar de stad Sochi in Rusland ging. U gaf aan dat u zich vervolgens bevond bij verschillende vrienden en in verschillende steden. U werd nadien nog eens ondervraagd door de politie en tweemaal benaderd door onbekenden die vroegen waar uw vader was. Naar aanleiding hiervan ging u enkele dagen naar het buitenland. Het eerste ernstige incident met geweldpleging dat u nadien beschreef was het incident op 9 of 10 oktober 2014 (zie infra.). U gaf echter op geen enkel moment tijdens uw verzoek om internationale bescherming in Duitsland aan dat er tussen het incident op 6 januari 2014 én het incident op 9 of 10 oktober 2014 een belangrijk incident plaatsvond op 10 maart 2014 waardoor u in het ziekenhuis beland zou zijn (zie antwoorddocument – aanvraag derde landen uit Duitsland, Niederschrift, pg. 6 & 7). Bovenstaande vaststelling, nl. dat het niet-aannemelijk is dat u over het incident op 10 maart 2014 niets vertelde tijdens uw verzoek in Duitsland gezien dit een bijzonder ernstig incident was waarbij u zwaar werd toegetakeld én u dit incident in België staafde met tal van documenten, doet bijgevolg verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten slotte, legde u tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS en uw verzoek om internationale bescherming in Duitsland bijzonder tegenstrijdige verklaringen af over het incident of de incidenten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit Armenië. Zo verklaarde u tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat het laatste belangrijke incident plaatsvond op de dag van uw huwelijk, nl. 21 augustus 2014. Er werd toen brand gesticht in uw wagen én u besloot na dit incident om het land te verlaten. U verklaarde dat u na dit incident geen belangrijke of grote incidenten meer had meegemaakt (CGVS, pg. 22-24). Naast het feit dat u aangaf dat dit incident het laatste belangrijke incident was voor uw vertrek uit Armenië, blijkt het belang van dit incident voor uw asielrelaas uit de moeite die u deed om dit incident met verschillende documenten - nl. een brandweerattest, een politieattest en een getuigenverklaring van uw burens - te staven. Gelet op voorgaande vaststellingen, is het bijzonder vreemd en niet-aannemelijk dat u tijdens uw interview in Duitsland geen enkele melding maakte van de brandstichting in uw wagen op uw huwelijksdag. U kreeg immers in Duitsland uitgebreid de kans om vrij over uw relaas te vertellen maar u vertelde toen niets over dit incident. Zelfs wanneer u in Duitsland de vraag werd gesteld of dit uw volledige asielrelaas was, greep u de kans niet om dit bijzondere belangrijke incident dat de aanleiding vormde voor uw vertrek te vernoemen (zie antwoorddocument – aanvraag derde landen uit Duitsland, Niederschrift, pg. 6, 7 & 8). Daarenboven is het zeer vreemd dat u, gezien u in België had verklaard dat het incident tijdens uw huwelijk op 21 augustus 2014 het laatste belangrijke incident was voor uw vertrek uit Armenië, in Duitsland nog een belangrijk incident vermeldde dat iets meer dan een week voor uw vertrek uit Armenië plaatsvond. Zo beweerde u in Duitsland dat u op 9 of 10 oktober 2014 naar de bazaar in het Masiv district ging en u op de weg terug werd tegengehouden door twee lijfwachten. U moest in de wagen stappen en toen u op de achterbank zat, vroeg de persoon naast u opnieuw waar uw vader was. Ze dreigden ermee uw zoon iets aan te doen wanneer u uw vader niet zou vinden. U werd nadien nogmaals op deze wijze meegenomen alvorens het land te verlaten. U gaf hierbij aan dat u na deze twee ontvoeringen nog eens naar de politie stapte maar zij u niet konden of wouden helpen (zie antwoorddocument – aanvraag derde landen uit Duitsland, Niederschrift, pg. 6, 7 & 8). Het spreekt voor zich dat zulke tegenstrijdige verklaringen over de aanleiding voor uw vertrek uit Armenië, waarbij u in Duitsland een totaal verschillend verhaal vertelde over de incidenten die plaatsvonden

tijdens de laatste periode voor uw vertrek uit Armenië dan tijdens uw verzoek om internationale bescherming in België, op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnen. Het geheel van bovenstaande vaststellingen omtrent de kernelementen van uw asielrelaas, nl. dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde tijdens uw verzoek in Duitsland en het persoonlijk onderhoud bij het CGVS over het ernstige incident dat voorafging aan de eerste ontmoeting met uw vrouw, dat u tijdens uw verzoek in Duitsland geen melding maakte van uw ontvoering op 10 maart 2014, dat u over de aanleiding voor uw vertrek uit Armenië tegenstrijdige verklaringen aflegde tijdens uw verzoek in Duitsland en het persoonlijk onderhoud bij het CGVS én dat u in Duitsland geen melding maakte van de brandstichting in uw wagen op uw huwelijksdag, maakt dat er niet het minste geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas.

De door u neergelegde documenten wijzigen niets aan bovenstaande vaststellingen. Uw identiteitsdocumenten – nl. uw paspoort, uw militaire badge, uw geboorteakte én een attest omtrent het feit dat u geen bezitting hebt – en de identiteitsdocumenten van uw gezin – het paspoort van uw vrouw, uw huwelijksakte, het paspoort van uw vrouw en haar geboorteakte, het paspoort en de geboorteakte van uw zoon en de geboorteaktes van uw dochter – tonen enkel de identiteit en herkomst van u en uw gezin uit Armenië aan, wat in deze beslissing niet wordt betwist. Voorts wordt het certificaat van de advocaat in Armenië evenmin betwist.

Wat betreft de documenten die u voorlegde over de incidenten van 10 maart 2014 en 21 augustus 2014, nl. een medisch attest omtrent slagen en verwondingen met betrekking tot het incident van 10 maart 2014, een brandweerattest over de brandstichting van uw wagen tijdens uw huwelijk in augustus 2014 en een politieattest omtrent het incident van 10 maart 2014 en 21 augustus 2014, dient te worden opgemerkt dat deze enkel een ondersteunende bewijswaarde hebben indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in deze niet het geval is. Daarnaast blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier dat er in Armenië een hoge graad van corruptie is, wat de bewijswaarde van de dergelijke attesten verder ondermijnt. Voorts legde u een getuigenverklaring neer van uw burens omtrent uw problemen in Armenië samen met de kopieën van hun identiteitskaarten. Gelet op het gesolliciteerde karakter van dergelijke getuigenverklaring heeft dit document geen enkele objectieve bewijswaarde.

Wat betreft het artikel dat u voorlegde over A. Ho. (...), dient vooreerst te worden opgemerkt dat u of uw vader op geen enkele wijze in dit artikel vermeld worden en dit dus op geen enkele wijze aantoonst dat u of uw vader door deze man problemen zouden gekend hebben in Armenië. Bovendien dient wat betreft deze documenten opnieuw te worden opgemerkt dat documenten enkel een ondersteunende bewijswaarde hebben indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval is.

Ten slotte, legde u een krantenartikel voor uit een Armeense krant waarin uw vader een interview zou gegeven hebben over zijn problemen in Armenië. Er dient wederom te worden opgemerkt dat dergelijke document enkel een ondersteunende bewijswaarde heeft indien het gepaard gaat met geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval is. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier, dat er in Armenië een hoge graad van corruptie is, wat de bewijswaarde van de dergelijk artikel verder ondermijnt. Daarenboven dient te worden vastgesteld dat u zeer vage verklaringen aflegde over dit artikel. Zo kon u tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS niet vertellen in welke krant dit artikel verscheen was én legde u bijzonder oppervlakkige verklaringen af over de datum waarop dit artikel verscheen. Zo vertelde u dat u niet wist op welke datum het verscheen was en u vermoedde dat het 2010 was (CGVS, pg. 4 & 13). Tevens toonde u een bijzonder gebrek aan interesse in dit artikel over uw vader voor uw vertrek uit Armenië. Zo beweerde u dat u na het vertrek van uw vader in Armenië via een vriend van uw vader te weten kwam dat dit artikel verscheen was. U las dit artikel echter pas na uw aankomst in Duitsland. Toen u gevraagd werd om welke reden u het pas toen had gelezen, gaf u aan dat u er niet aan gedacht had omdat u niet wist dat het zo ernstig was (CGVS, pg. 13-15). Het is echter niet aannemelijk dat u na het vertrek van uw vader in 2010 en voor uw vertrek in 2014 niet de minste poging zou gedaan hebben om dit artikel terug te vinden of te lezen. Indien u immers werkelijke dergelijke ernstige bedreigingen zou ontvangen hebben na het vertrek van uw vader, kan er op zijn minst verwacht worden dat u al het mogelijke zou doen om u te informeren over de problemen van uw vader én u dan niet zou wachten met het lezen van dergelijk belangrijk artikel over de problemen van uw vader tot na uw aankomst in Duitsland. Gelet op voorgaande pertinente vaststellingen, kan er aan het artikel dat u voorlegde waarin uw vader een interview zou gegeven hebben over zijn problemen, niet de minste objectieve bewijswaarde worden toegekend.

Op basis van bovenstaande vaststellingen meent het CGVS dat er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging, in de zin van artikel 48/3, of reëel risico op het lijden van ernstige schade, in de zin van artikel 48/4 paragraaf 2 a) of b) of c) van de Vreemdelingenwet, kan worden vastgesteld.

Volledigheidshalve kan worden opgemerkt dat in hoofde van uw vrouw eveneens een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.”

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij haar verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot, H. M., wiens zaak bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is gekend onder het nr. 253 185. Bovendien wijst de Raad erop dat verzoekende partij zich in haar verzoekschrift beperkt tot dezelfde middelen als deze opgeworpen door haar echtgenoot tegen de in zijn hoofde genomen beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus eveneens van 29 september 2020. Verzoekende partij voegt als bijlage bij haar verzoekschrift hetzelfde stuk 4 als dit toegevoegd aan het verzoekschrift van haar echtgenoot.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 250 459 van 4 maart 2021 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd aan H. M. Het arrest genomen in hoofde van de echtgenoot van verzoekende partij luidt als volgt:

“1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Armeense nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn uit de hoofdstad Jerevan. U was tot eind 2012 in Armenië werkzaam als acteur en nadien werkte u er als taxichauffeur en bewaker.

Uw vader was in Armenië werkzaam als het hoofd van de veiligheidsdienst van J. G. (...), een zakenman. Hij kreeg in 2008 de opdracht van J. (...) om bij diens broer langs te gaan en enkele van zijn garages over te nemen. Hij mocht hierbij geweld gebruiken indien het nodig bleek. Na het uitvoeren van deze opdracht kreeg uw vader problemen met A. Ho. (...), de hoofdprocureur in Armenië die tevens de peter was van J. (...), omdat hij een bevel van hem niet had opgevolgd. U wist echter niet om welk bevel dit ging. U vermoedt dat men uw vader de schuld wou geven van dit hele incident en er daarom tegen hem een procedure werd opgestart. De politie zou ook regelmatig bij jullie langs geweest zijn in de periode na dit incident en in 2010 zou uw vader omwille van deze problemen het land verlaten hebben. Na zijn vertrek kwam de politie verschillende malen bij jullie thuis langs omdat ze op zoek waren naar hem. Daarnaast werden jullie bijna dagelijks geschaduwd door een voertuig. Naar aanleiding van deze bedreigingen en de problemen van uw familie met de politie, scheidde u van uw exvrouw in augustus 2010.

Op een dag tijdens de zomer van 2013 ging u in de namiddag naar de markt omdat u had afgesproken met een jeugdvriend van uw vader. Nog voor u hem ontmoette, werd u er benaderd door 4 onbekenden in een witte wagen die u vroegen om mee te stappen naar een rustigere plek. Ze vroegen u waar uw vader was en u vertelde hen dat u dit niet wist. Vervolgens begonnen ze u te slaan en ze stopten pas toen enkele mensen u kwamen helpen. U werd vervolgens meegenomen door Ar. (...), uw toekomstige schoonbroer. Hij bracht u naar zijn huis en u zag daar voor het eerst uw huidige vrouw M'. H. (...) (O.V. (...)). U bleef daar ongeveer een uurtje en u ging diezelfde dag nog naar het politiebureau. Toen u in het politiekantoor uitlegde wiens zoon u was, vertelden ze u echter dat u terug naar huis moest gaan en u moest doen alsof u niets gezien en gehoord had. Later dat jaar, in de zomer of herfst van 2013, verliet uw moeder Armenië zonder dat u hiervan op de hoogte was. Ze werd hierbij geholpen door een vriend van uw vader.

Op 10 maart 2014 werd u door onbekende personen gedwongen om in een wagen te stappen toen u 's avonds uw woning verliet omdat u een afspraak voor het werk had met As. (...) aan het Hamalirgebouw. Zij vroegen u opnieuw naar uw vader en u vertelde hen dat As. (...) misschien iets wist over uw vader. Toen duidelijk werd dat dit een leugen was, werd u door hen in mekaar geslagen en gedumpte nabij het Hamalirgebouw. U contacteerde vervolgens Ar. (...) en hij bracht u naar het medisch centrum van Armenië waar u gedurende enkele dagen verzorgd werd. Nadat u het ziekenhuis verliet, verbleef u een tijdje bij uw vriend V. (...).

Op 21 augustus 2014 huwde u met uw vrouw M'. H. (...). Tijdens het feest stelden uw vrienden V. (...) en A. (...) voor om uw wagen te halen omdat die elders geparkeerd was. Wanneer ze bij de wagen aankwamen, zagen ze dat hij in brand stond. Nadat u hiervan op de hoogte werd gebracht, ging u naar de plaats van het incident. De politie vertelde u vervolgens dat de auto in brand was gestoken. U en uw vrouw besloten om naar aanleiding van dit incident het land te verlaten.

U verliet Armenië op 19 oktober 2014 en u reisde met de hulp van S. (...) – een vriend van uw vader – via Georgië, Turkije, Griekenland en Polen naar Duitsland waar u uw ouders vervoegde. Uw vader had na zijn vertrek in 2010 zowel in Noorwegen als Duitsland een verzoek om internationale bescherming ingediend maar dit werd hem telkens geweigerd. U en uw gezin kwamen in Duitsland aan op 5 november 2014 en jullie dienden er een verzoek om internationale bescherming in. Dit verzoek om internationale bescherming werd door de Duitse autoriteiten geweigerd. Uw zoon M. (...), Ha. (...) (O.V. (...)), uit uw vorige huwelijk, reisde ook naar Duitsland omdat uw ex-vrouw omwille van uw problemen in Armenië bedreigd geweest zou zijn. Tevens zouden er na uw vertrek onbekende personen bij uw schoonbroer zijn langs geweest omdat ze op zoek waren naar u. Nadat u in Duitsland een negatieve beslissing ontving, reisde u in december 2018 samen met uw gezin en uw ouders naar België. U en uw vrouw dienden hier op 4 november 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Uw ouders dienden hier geen verzoek om internationale bescherming in maar zij hebben de procedure gezinshereniging opgestart met uw zus M. E. (...). Uw zus kwam in het verleden naar België via gezinshereniging met haar man en heeft ondertussen de Belgische nationaliteit verkregen.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten voor: uw paspoort, uw geboorteakte, uw militaire badge, uw huwelijksakte, het paspoort en de geboorteakte van uw vrouw, het paspoort en de geboorteakte van uw zoon Ha. (...), de geboorteaktes van uw dochters, een artikel over A. Ho. (...) met wie uw vader een persoonlijk conflict zou hebben, een medisch attest van het incident op 10 maart 2014, een brandweerafgetuigd attest omtrent de brandstichting op 21 augustus 2014 in uw wagen, een politieattest over de incidenten van 10 maart 2014 en 21 augustus 2014, een attest waaruit blijkt dat u geen bezittingen hebt, een certificaat van uw advocaat in Armenië, een getuigenverklaring van uw burens over uw problemen in Armenië en de kopieën van hun identiteitskaarten, én een interview van uw vader in een Armeense krant omtrent zijn problemen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U vreest dat u bij een terugkeer naar Armenië vervolgd zal worden door de mensen die op zoek waren naar uw vader omdat hij een conflict had met A. Ho. (...), de voormalige hoofdprocureur van Armenië.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Het Commissariaat-generaal (CGVS) meent immers dat uw asielaanvraag ongelooftwaardig is.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u zich in het kader van uw huidig verzoek baseert op hetzelfde asielaanvraag als hetgeen u aanhaalde tijdens uw verzoek om internationale bescherming in Duitsland, namelijk dat u problemen zou kennen omdat uw vader een conflict zou hebben gehad met A. Ho. (...), de voormalige hoofdprocureur van Armenië. Uw verzoek om internationale bescherming werd in Duitsland geweigerd op 18 maart 2017. Er werd in Duitsland geen geloof gehecht aan de redenen voor uw verzoek om internationale bescherming omdat uw verklaringen hierover vaag en onrealistisch waren (zie antwoorddocument – aanvraag derde landen uit Duitsland).

Hoewel uw verklaringen over de beweerde oorzaak van uw problemen min of meer gelijkaardig zijn bij uw verzoek in Duitsland en in België, blijken de verklaringen die u tijdens uw verzoek om internationale bescherming in Duitsland aflegde over de belangrijkste incidenten die u na het vertrek van uw vader in Armenië nog zou meegemaakt hebben, volledig haaks te staan op de verklaringen die u hierover in België aflegde.

Zo legde u tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS en uw verzoek om internationale bescherming in Duitsland bijzonder tegenstrijdige verklaringen af over het zwaarwichtige incident met handlangers van Ho. (...), waarna u voor het eerst uw vrouw zou ontmoet hebben. Zo verklaarde u tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat u uw vrouw op een dag leerde kennen in de zomer van 2013. U ging die dag 's namiddags naar de markt omdat u had afgesproken met een vriend van uw vader. Nog voor u hem daar ontmoette, werd u aangesproken door vier mannen in een witte auto. Zij vroegen u om mee te gaan naar een rustige plek nabij de markt. Daar werd u door hen geslagen omdat

u hen niet kon zeggen waar uw vader was. U verdedigde zich en pas wanneer er enkele personen kwamen om u te helpen, lieten ze u met rust. U liep hierbij slechts lichte verwondingen op én uw toekomstig schoonbroer – die op dat moment nog een nobele onbekende was – bracht u naar zijn huis. U zag uw vrouw daar voor het eerst én u verbleef er ongeveer anderhalf uur alvorens u naar de politie ging (CGVS, pg. 6, 18-20). Tijdens uw verzoek in Duitsland beschreef u echter een ander incident dat aan de basis lag van de eerste ontmoeting met uw vrouw. Zo vertelde u in Duitsland dat u op 6 januari 2014 's avonds bij een vriend was én u daar rond 11 uur vertrok. Toen u vervolgens naar het huis van uw vriend T. (...) stapte, werd u door 4 mannen tegengehouden en in een wagen getrokken. Ze vroegen u waar uw vader was en sloegen u omdat u hen geen antwoord kon geven. Ze lieten u vervolgens bewusteloos achter aan een busstation. Toen u daar opnieuw bij bewustzijn kwam, werd u door uw toekomstig schoonbroer aangesproken en hij bracht u naar zijn huis. U kon zich van het verdere verloop van de dag niets herinneren. U verbleef vervolgens nog meer dan 2 weken bij uw schoonbroer en u werd daar onder meer verzorgd door uw toekomstige vrouw (zie antwoorddocument – aanvraag derde landen uit Duitsland, Niederschrift, pg. 6 & 7). Het is vanzelfsprekend dat dergelijke flagrant tegenstrijdige verklaringen op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnen. Redelijkerwijs kan er immers verwacht worden dat u over zo'n belangrijk incident uit uw asielrelaas dat de aanleiding vormde voor de eerste ontmoeting met uw vrouw, éénduidige verklaringen zou afleggen tijdens uw verzoeken om internationale bescherming in België en Duitsland. Bovendien blijkt het belang van dit incident voor uw asielrelaas uit het feit dat dit het eerste incident was waarover u vertelde toen u tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS gevraagd werd welke belangrijke of grote incidenten nog plaatsvonden naast de incidenten op 10 maart en 21 augustus 2014 (CGVS, pg. 18).

Voorts is het onaannemelijk dat u tijdens uw verzoek in Duitsland geen melding maakte van het ernstige incident dat plaatsvond op 10 maart 2014. Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde u dat u op die dag door onbekenden werd meegenomen in een wagen toen u uw huis verliet om naar een afspraak voor het werk te gaan. U werd door hen in de wagen ondervraagd en fysiek mishandeld. Nadien dumpten ze u aan het Hamalir gebouw waar u werd opgepikt door uw schoonbroer. Hij bracht u naar een medisch centrum waar u enkele dagen verzorgd werd. Het belang van dit incident voor uw asielrelaas wordt benadrukt door het feit dat u de moeite deed om hierover verscheidene documenten - een medisch attest, een politieattest en een getuigenis van uw buren neer – neer te leggen in het kader van uw verzoek om internationale bescherming in België (CGVS, pg. 18-22). In het licht van voorgaande vaststellingen is het bijgevolg bijzonder vreemd én niet-aannemelijk dat u tijdens uw verzoek in Duitsland op geen enkel moment melding maakte van deze ontvoering op 10 maart 2014. Zo verklaarde u tijdens uw verzoek in Duitsland dat u op 6 januari 2014 uw vrouw had leren kennen, dat u vervolgens meer dan twee weken bij uw toekomstige schoonfamilie verbleef en dat u nadien voor anderhalve maand naar de stad Sochi in Rusland ging. U gaf aan dat u zich vervolgens bevond bij verschillende vrienden en in verschillende steden. U werd nadien nog eens ondervraagd door de politie en tweemaal benaderd door onbekenden die vroegen waar uw vader was. Naar aanleiding hiervan ging u enkele dagen naar het buitenland. Het eerste ernstige incident met geweldpleging dat u nadien beschreef was het incident op 9 of 10 oktober 2014 (zei infra.). U gaf echter op geen enkel moment tijdens uw verzoek om internationale bescherming in Duitsland aan dat er tussen het incident op 6 januari 2014 én het incident op 9 of 10 oktober 2014 een belangrijk incident plaatsvond op 10 maart 2014 waardoor u in het ziekenhuis beland zou zijn (zie antwoorddocument – aanvraag derde landen uit Duitsland, Niederschrift, pg. 6 & 7). Bovenstaande vaststelling, nl. dat het niet-aannemelijk is dat u over het incident op 10 maart 2014 niets vertelde tijdens uw verzoek in Duitsland gezien dit een bijzonder ernstig incident was waarbij u zwaar werd toegetakeld én u dit incident in België staaft met tal van documenten, doet bijgevolg verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten slotte, legde u tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS en uw verzoek om internationale bescherming in Duitsland bijzonder tegenstrijdige verklaringen af over het incident of de incidenten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit Armenië. Zo verklaarde u tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat het laatste belangrijke incident plaatsvond op de dag van uw huwelijk, nl. 21 augustus 2014. Er werd toen brand gesticht in uw wagen én u besloot na dit incident om het land te verlaten. U verklaarde dat u na dit incident geen belangrijke of grote incidenten meer had meegemaakt (CGVS, pg. 22-24). Naast het feit dat u aangaf dat dit incident het laatste belangrijke incident was voor uw vertrek uit Armenië, blijkt het belang van dit incident voor uw asielrelaas uit de moeite die u deed om dit incident met verschillende documenten – nl. een brandweerattest, een politieattest en een getuigenverklaring van uw burens - te staven. Gelet op voorgaande vaststellingen, is het bijzonder vreemd en niet-aannemelijk dat u tijdens uw interview in Duitsland geen enkele melding maakte van de brandstichting in uw wagen op uw huwelijksdag. U kreeg immers in Duitsland uitgebreid de kans om vrij over uw relaas te vertellen maar u vertelde toen niets over dit incident. Zelfs wanneer u in Duitsland de vraag werd gesteld of dit uw volledige asielrelaas was, greep u de kans niet om dit bijzondere belangrijke incident dat de aanleiding vormde voor uw vertrek te vernoemen (zie antwoorddocument – aanvraag derde landen uit

Duitsland, Niederschrift, pg. 6, 7 & 8). Daarenboven is het zeer vreemd dat u, gezien u in België had verklaard dat het incident tijdens uw huwelijk op 21 augustus 2014 het laatste belangrijke incident was voor uw vertrek uit Armenië, in Duitsland nog een belangrijk incident vermeldde dat iets meer dan een week voor uw vertrek uit Armenië plaatsvond. Zo beweerde u in Duitsland dat u op 9 of 10 oktober 2014 naar de bazaar in het Masiv district ging en u op de weg terug werd tegengehouden door twee lijfwachten. U moest in de wagen stappen en toen u op de achterbank zat, vroeg de persoon naast u opnieuw waar uw vader was. Ze dreigden ermee uw zoon iets aan te doen wanneer u uw vader niet zou vinden. U werd nadien nogmaals op deze wijze meegenomen alvorens het land te verlaten. U gaf hierbij aan dat u na deze twee ontvoeringen nog eens naar de politie stapte maar zij u niet konden of wouden helpen (zie antwoorddocument – aanvraag derde landen uit Duitsland, Niederschrift, pg. 6, 7 & 8). Het spreekt voor zich dat zulke tegenstrijdige verklaringen over de aanleiding voor uw vertrek uit Armenië, waarbij u in Duitsland een totaal verschillend verhaal vertelde over de incidenten die plaatsvonden tijdens de laatste periode voor uw vertrek uit Armenië dan tijdens uw verzoek om internationale bescherming in België, op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnen. Het geheel van bovenstaande vaststellingen omtrent de kernelementen van uw asielrelaas, nl. dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde tijdens uw verzoek in Duitsland en het persoonlijk onderhoud bij het CGVS over het ernstige incident dat voorafging aan de eerste ontmoeting met uw vrouw, dat u tijdens uw verzoek in Duitsland geen melding maakte van uw ontvoering op 10 maart 2014, dat u over de aanleiding voor uw vertrek uit Armenië tegenstrijdige verklaringen aflegde tijdens uw verzoek in Duitsland en het persoonlijk onderhoud bij het CGVS én dat u in Duitsland geen melding maakte van de brandstichting in uw wagen op uw huwelijksdag, maakt dat er niet het minste geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas.

De door u neergelegde documenten wijzigen niets aan bovenstaande vaststellingen. Uw identiteitsdocumenten – nl. uw paspoort, uw militaire badge, uw geboorteakte én een attest omtrent het feit dat u geen bezitting hebt – en de identiteitsdocumenten van uw gezin – het paspoort van uw vrouw, uw huwelijksakte, het paspoort van uw vrouw en haar geboorteakte, het paspoort en de geboorteakte van uw zoon en de geboorteaktes van uw dochter – tonen enkel de identiteit en herkomst van u en uw gezin uit Armenië aan, wat in deze beslissing niet wordt betwist. Voorts wordt het certificaat van de advocaat in Armenië evenmin betwist.

Wat betreft de documenten die u voorlegde over de incidenten van 10 maart 2014 en 21 augustus 2014, nl. een medisch attest omtrent slagen en verwondingen met betrekking tot het incident van 10 maart 2014, een brandweerattest over de brandstichting van uw wagen tijdens uw huwelijk in augustus 2014 en een politieattest omtrent het incident van 10 maart 2014 en 21 augustus 2014, dient te worden opgemerkt dat deze enkel een ondersteunende bewijswaarde hebben indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in deze niet het geval is. Daarnaast blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier dat er in Armenië een hoge graad van corruptie is, wat de bewijswaarde van de dergelijke attesten verder ondermijnt. Voorts legde u een getuigenverklaring neer van uw burens omtrent uw problemen in Armenië samen met de kopieën van hun identiteitskaarten. Gelet op het gesolliciteerde karakter van dergelijke getuigenverklaring heeft dit document geen enkele objectieve bewijswaarde.

Wat betreft het artikel dat u voorlegde over A. Ho. (...), dient vooreerst te worden opgemerkt dat u of uw vader op geen enkele wijze in dit artikel vermeld worden en dit dus op geen enkele wijze aantoonst dat u of uw vader door deze man problemen zouden gekend hebben in Armenië. Bovendien dient wat betreft deze documenten opnieuw te worden opgemerkt dat documenten enkel een ondersteunende bewijswaarde hebben indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval is.

Ten slotte, legde u een krantenartikel voor uit een Armeense krant waarin uw vader een interview zou gegeven hebben over zijn problemen in Armenië. Er dient wederom te worden opgemerkt dat dergelijke document enkel een ondersteunende bewijswaarde heeft indien het gepaard gaat met geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval is. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier, dat er in Armenië een hoge graad van corruptie is, wat de bewijswaarde van de dergelijk artikel verder ondermijnt. Daarenboven dient te worden vastgesteld dat u zeer vage verklaringen aflegde over dit artikel. Zo kon u tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS niet vertellen in welke krant dit artikel verscheen was én legde u bijzonder oppervlakkige verklaringen af over de datum waarop dit artikel verscheen. Zo vertelde u dat u niet wist op welke datum het verscheen was en u vermoedde dat het 2010 was (CGVS, pg. 4 & 13). Tevens toonde u een bijzonder gebrek aan interesse in dit artikel over uw vader voor uw vertrek uit Armenië. Zo beweerde u dat u na het vertrek van uw vader in Armenië via een vriend van uw vader te weten kwam dat dit artikel verscheen was. U las dit artikel echter pas na uw aankomst in Duitsland. Toen u gevraagd werd om welke reden u het pas toen had gelezen, gaf u aan dat u er niet aan gedacht had omdat u niet wist dat het zo ernstig was (CGVS, pg. 13-15). Het is echter niet aannemelijk dat u na het

vertrek van uw vader in 2010 en voor uw vertrek in 2014 niet de minste poging zou gedaan hebben om dit artikel terug te vinden of te lezen. Indien u immers werkelijke dergelijke ernstige bedreigingen zou ontvangen hebben na het vertrek van uw vader, kan er op zijn minst verwacht worden dat u al het mogelijke zou doen om u te informeren over de problemen van uw vader én u dan niet zou wachten met het lezen van dergelijk belangrijk artikel over de problemen van uw vader tot na uw aankomst in Duitsland. Gelet op voorgaande pertinente vaststellingen, kan er aan het artikel dat u voorlegde waarin uw vader een interview zou gegeven hebben over zijn problemen, niet de minste objectieve bewijswaarde worden toegekend.

Op basis van bovenstaande vaststellingen meent het CGVS dat er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging, in de zin van artikel 48/3, of reëel risico op het lijden van ernstige schade, in de zin van artikel 48/4 paragraaf 2 a) of b) of c) van de Vreemdelingenwet, kan worden vastgesteld.

Volledigheidshalve kan worden opgemerkt dat in hoofde van uw vrouw eveneens een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel roept verzoekende partij de schending in van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van “het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing”. In een tweede middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 33 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951. In een derde middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 2, 3 en 5 EVRM. In een vierde middel meent verzoekende partij dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden. In een laatste middel, “Aangaande de weigering van het subsidiaire beschermingsstatuut”, haalt verzoekende partij opnieuw de schending aan van “het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing”.

De door verzoekende partij aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.1. Wat de aangevoerde schending van artikel 33 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en van de artikelen 2, 3 en 5 EVRM betreft, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het eerste middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. De Raad wijst er vooreerst op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te

oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.4. Daar waar verzoekende partij opwerpt dat zij “meermaals herhaald (heeft) dat zijn vader, noch met zijn echtgenote, noch met zijn kinderen over zijn toenmalige activiteiten wil praten omdat hij hen, naar eigen herhaald zeggen, wil beschermen tegen personen die met hem wil afrekenen” doch tevens “tijdens het onderhoud van 19/08/2020 meermaals (heeft) aangeboden om zijn vader – die wél bereid is hierover te praten bij het Commissariaat-generaal – uit te nodigen op het Commissariaat”, doch vastgesteld moet worden dat “het Commissariaat-generaal nagelaten heeft om dit onderzoek te voeren” en “(...) hierdoor niet op overtuigende wijze aangetoond (heeft) dat verzoekende partij geen gegronde vrees voor vervolging of het risico op een ernstige schade heeft in zijn land van herkomst”, wijst de Raad er evenwel op dat noch de commissaris-generaal, noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is evenmin de taak van de commissaris-generaal, dan wel de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De Raad wijst erop dat er bij de commissaris-generaal slechts sprake is van een onderzoeksplicht wanneer de verzoeker om internationale bescherming heeft voldaan aan de op hem rustende medewerkingsplicht en er op dat moment nog onvoldoende informatie beschikbaar is om te kunnen komen tot de beslissing die krachtens artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet tot zijn bevoegdheid behoort. Aangezien op grond van het geheel van de vaststellingen rechtsgeldig kon worden besloten dat het relaas van verzoekende partij ongeloofwaardig is, kan niet worden ingezien waarom de commissaris-generaal de vader van verzoekende partij had moeten horen. Bovendien meent de Raad nog dat het totaal geen steek houdt dat haar vader haar niet over zijn toenmalige activiteiten wil vertellen teneinde haar te beschermen, nu het immers in het licht van het welslagen van haar verzoek om internationale bescherming, dat haar zou beschermen tegen de belagers, net van wezenlijk belang is dat verzoekende partij een volledig zicht heeft op de problemen van haar vader.

2.2.5. Wat betreft voorts het betoog van verzoekende partij dat Duitsland in de periode van de behandeling van haar dossier, in 2016, geconfronteerd werd met honderdduizenden asielerzoeken wat geleid heeft tot “haastwerk” in de afhandeling van asielerzoeken en “een gebrek aan competente vertalers” en dat zij nooit de neerslag van haar verklaringen heeft kunnen controleren met iemand die zowel de Armeense als de Duitse taal machtig is, stelt de Raad evenwel vast dat verzoekende partij geen concrete elementen aanbrengt waaruit blijkt dat het asielrelaas door de Duitse autoriteiten verkeerd zou zijn opgetekend. De blote bewering dat er sprake zou zijn geweest van “haastwerk” en “een gebrek aan competente vertalers” volstaat allerm minst om zulks aan te tonen. De Raad ziet dan ook niet in waarom verwerende partij geen rekening zou mogen houden met deze verklaringen die verzoekende partij voor de Duitse asielinstanties aflegde.

2.2.6. Daar waar verzoekende partij meent dat de vastgestelde tegenstrijdigheden of omissies “(z)eker niet de grond aantasten van de door hem aangevoerde gegronde vrees op vervolging of zware schade”, wijst de Raad er evenwel op dat de vastgestelde tegenstrijdigheden en omissies betrekking hebben op de kern van haar asielrelaas, met name de concrete problemen die zij in Armenië zou hebben gekend met haar belagers, en dan ook geenszins details betreffen. Meer bepaald wordt vastgesteld dat verzoekende partij flagrant tegenstrijdige verklaringen aflegt over het zwaarwichtige incident met handlangers van Ho. waarna zij voor het eerst haar vrouw zou ontmoet hebben, dat zij in Duitsland geen gewag maakte van het ernstige incident dat plaatsvond op 10 maart 2014 en dat zij uiterst tegenstrijdige verklaringen aflegde over het incident of de incidenten die de aanleiding vormden voor haar vertrek uit Armenië. Het spreekt voor zich dat deze vaststellingen wel degelijk op ernstige wijze afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van haar asielrelaas.

2.2.7. Omtrent de bemerking van verzoekende partij inzake de vastgestelde omissie in haar verklaringen in Duitsland van de incidenten op 10 maart 2014 en 21 augustus 2014 dat zij toen niet in het bezit was van bewijsstukken inzake deze incidenten en dat haar toenmalige Duitse advocaat van oordeel was dat het daarom geen zin had die incidenten te vermelden, wijst de Raad er evenwel op dat uit de documenten verkregen van de Duitse asielinstanties (zie administratief dossier, stuk 6, map landeninformatie) duidelijk blijkt dat verzoekende partij er de kans kreeg om haar asielrelaas volledig te vertellen. De Raad wijst er hierbij op dat nadat verzoekende partij de kans kreeg haar asielrelaas vrij te vertellen aan haar nog de uitdrukkelijke vraag gesteld werd of dit haar volledige relaas betrof, waarop zij bevestigend antwoordde en enkel nog aangaf dat ook haar scheiding verband hield met haar problemen. Het louter gegeven dat zij van deze incidenten geen bewijsstukken had kan allermindst vergoelijken dat zij van deze belangrijke incidenten – dit blijkt immers uit het feit dat zij in het kader van haar huidig verzoek de moeite deed om hierover verscheidene documenten neer te leggen en uit het gegeven dat zij over het incident op 21 augustus 2014 zelf uitdrukkelijk verklaarde dat dit het laatste belangrijke incident was voor haar vertrek uit Armenië – geen enkel gewag heeft gemaakt. Dat zij bepaalde belangrijke incidenten zonder meer zou weglaten uit haar relaas omdat zij hiervan geen bewijsstukken heeft, is geenszins plausibel. Dit geldt des te meer nu verzoekende partij bij de Duitse asielinstanties wel gewag maakte van twee ontvoeringen in oktober 2014, waarvan zij, zo geeft zij zelf toe in haar verzoekschrift (zie p. 8-9), evenmin enig bewijs heeft. De Raad onderstreept in dit verband nog dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de autoriteiten van het onthaalland vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. De kandidaat-vluchteling dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135).

2.2.8. Waar verzoekende partij stelt dat het verschil in situering in de tijd van het eerste gebruik van geweld op haar persoon, namelijk ‘zomer 2013’ dan wel ‘6 januari 2014’, het gevolg is van een foutieve vertaling, nu in het Armeens de benaming van de maand juni (hunis) en januari (hunvar) aanleiding kunnen geven tot verwarring en foutieve vertaling, bemerkt de Raad evenwel dat verzoekende partij niet alleen verschillende verklaringen aflegde over de maand maar ook een verschillend jaartal opgaf. Gelet op het wezenlijk verschil tussen ‘zomer 2013’ en ‘januari 2014’, maakt verzoekende partij geenszins aannemelijk dat dit het gevolg is van een vertaalfout. Daarenboven wijst de Raad erop dat verzoekende partij ook een totaal verschillende beschrijving gaf van het incident waarna zij haar vrouw leerde kennen. Voor het Commissariaat-generaal verklaarde zij immers dat zij haar vrouw op een dag leerde kennen in de zomer van 2013, dat zij die dag ’s namiddags naar de markt ging omdat zij had afgesproken met een vriend van haar vader, dat zij evenwel nog voor zij hem daar ontmoette werd aangesproken door vier mannen in een auto die haar vroegen mee te gaan naar een rustige plek nabij de markt, dat zij vervolgens door hen werd geslagen omdat zij hen niet kon zeggen waar haar vader was, dat zij zich verdedigde maar dat men haar pas gerust liet wanneer er enkele personen kwamen om haar te helpen, dat zij hierbij slechts lichte verwondingen opliep en dat zij door haar toekomstige schoonbroer – op dat moment nog een nobele onbekende – naar zijn huis werd gebracht waar verzoekende partij haar vrouw voor het eerst ontmoette en anderhalf uur verbleef alvorens zij naar de politie ging (administratief dossier, stuk 4, notities CGVS, p. 18-20). Voor de Duitse asielinstanties beschreef verzoekende partij echter een geheel ander incident dat aan de basis lag van de eerste ontmoeting met haar vrouw. Zij vertelde er dat zij op 6 januari 2014 ’s avonds bij een vriend was, dat zij er rond 11 uur vertrok, dat zij toen zij vervolgens naar het huis van haar vriend T. stapte door vier

mannen werd tegengehouden en in een wagen werd getrokken, dat deze mannen haar vroegen waar haar vader was en haar sloegen omdat zij hen geen antwoord kon geven, dat ze haar dan bewusteloos achterlieten aan een busstation, dat zij toen zij daar opnieuw bij bewustzijn kwam werd aangesproken door haar toekomstige schoonbroer die haar naar zijn huis bracht en dat zij er meer dan twee weken verbleef en verzorgd werd door haar toekomstige vrouw (zie administratief dossier, stuk 6, map landeninformatie, antwoorddocument – aanvraag derde landen uit Duitsland, Niederschrift, p. 6-7). Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift nog ontkent dat zij in Duitsland verklaard heeft veertien dagen verbleven te hebben bij de familie van haar toekomstige vrouw, wijst de Raad erop dat uit de notities van haar gehoor in Duitsland blijkt dat zij er wel degelijk uitdrukkelijk aangaf er “meer dan twee weken” te hebben verbleven (antwoorddocument – aanvraag derde landen uit Duitsland, Niederschrift, p. 6). Dat zij ook daar zou verklaard hebben dat zij er slechts anderhalf uur heeft verbleven kan dan ook allerminst worden gevolgd. Bovendien weerlegt verzoekende partij hiermee op geen enkele wijze de vaststelling dat zij ook het incident zelf op een flagrant tegenstrijdige wijze omschreef en totaal verschillende verklaringen aflegde wat betreft de situering ervan in de tijd, het dagmoment, de locatie en de ernst van de opgelopen verwondingen.

2.2.9. Aangaande het verweer van verzoekende partij dat zij het vermelden van het incident van 9 of 10 oktober 2014 tijdens het persoonlijk onderhoud van 19 augustus 2020 overbodig achtte omdat zij hiervan niet het minste bewijs kon aanbrengen en het één incident betrof in een lange rij van ontmoetingen met haar belagers, herhaalt de Raad ook hier dat het geenszins ernstig is dat verzoekende partij dergelijke belangrijke incidenten, in casu twee ontvoeringen in oktober 2014 vlak voor haar vertrek uit Armenië, zonder meer zou weglaten uit haar relaas omdat zij hiervan geen bewijsstukken heeft. Overigens dient te worden vastgesteld dat het feit dat zij hiervan geen bewijsstukken heeft haar er dan weer niet van heeft weerhouden om dit wel voor de Duitse asielinstanties te vermelden. Aangezien zij deze feiten blijkbaar wel belangrijk genoeg achtte om te vermelden voor de Duitse asielinstanties, is het niet aannemelijk dat zij voor het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk verklaart dat het incident tijdens haar huwelijk op 21 augustus 2014 het laatste belangrijke incident was voor haar vertrek uit Armenië en geen enkel gewag maakt van deze twee ontvoeringen vlak voor haar vertrek uit Armenië. Deze omissie doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het voorgehouden asielaanvraag.

2.2.10. In verband met de motivering in de bestreden beslissing over het door haar voorgelegde artikel over A. Ho., stelt verzoekende partij nog dat zij nooit beweerde dat haar vader erin vermeld werd en dat het artikel enkel werd neergelegd om verwerende partij informatie te geven over de figuur en de rol van de hoofdprocureur. De Raad bemerkt dat nergens in de bestreden beslissing gesteld wordt dat verzoekende partij verklaard zou hebben dat haar vader erin vermeld werd. Zij doet met bovenstaande bemerkingen evenwel geen enkele afbreuk aan de terechte motivering in de bestreden beslissing dat dit artikel niet van aard is aan te tonen dat verzoekende partij of haar vader door deze man problemen zouden gekend hebben in Armenië aangezien zij er niet in vermeld worden.

2.2.11. Daar waar verzoekende partij omtrent het door haar bijgebrachte krantenartikel uit een Armeense krant waarin haar vader een interview zou gegeven hebben over zijn problemen in Armenië in haar verzoekschrift opmerkt dat uit navraag bij haar vader blijkt dat “het artikel (Zie bijlage 5) verschenen is voor het vertrek van de vader uit Armenië (november 2010), dateert van 22 juni 2010, verscheen in een krant genaamd “Vierde Macht” (eigen vrije vertaling) en geen interview was met hem maar eigen verslaggeving van de betrokken journalist zonder enig contact met de vader en ingefluisterd door de kringen die het slecht voor hadden met hem”, dat dit artikel “bij verschijning aan de aandacht van verzoekende partij en zijn familie (ontsnapte) omdat zijn vader op dat moment nog met geen enkel familielid gesproken had over zijn problemen”, dat “(p)as na vertrek van de vader (...) de familie lucht (kreeg) van de problemen”, dat “(t)oen iemand hem enige tijd na het vertrek van zijn vader vertelde dat er ooit een artikel verschenen was (...) verzoekende partij vruchteloos gezocht (heeft) naar de krant van 22 juni 2010”, dat zij “naar de redactie van de krant (is) gegaan maar de journalist wou hem niet zien”, en dat zij pas toen zij in Duitsland herenigd was met haar vader kennis heeft kunnen nemen van het artikel, stelt de Raad evenwel vast dat deze bemerkingen loutere post-factumverklaringen betreffen die geenszins van aard zijn de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoekende partij vage verklaringen aflegt omtrent het artikel en tevens een gebrek aan interesse vertoont inzake dit artikel over haar vader voor haar vertrek uit Armenië in een ander daglicht te stellen. De Raad benadrukt hierbij dat het geenszins ernstig is dat verzoekende partij zich pas na het krijgen van een negatieve beslissing inzake haar verzoek informeert bij haar vader over dit krantenartikel, terwijl zij reeds van voor haar vertrek uit Armenië op de hoogte was van het bestaan van dit krantenartikel en haar vader haar in Duitsland het bewuste krantenartikel toonde en zij toen dus de kans had om hem hierover vragen te

stellen. Dat zij thans plots kan zeggen wanneer en in welke krant het krantenartikel verscheen en bijkomende informatie kan geven over het artikel, zo zou het internetartikel geen interview met haar vader zijn maar een eigen verslaggeving van de betrokken journalist, doet dan ook geen enkele afbreuk aan de vaststelling dat zij tijdens haar persoonlijk onderhoud niet wist wanneer en in welke krant het krantenartikel verscheen en dat zij er toen nog duidelijk stelde dat het een interview betrof dat haar vader zelf heeft gegeven (notities CGVS, p. 14). Aangezien haar vader haar het bewuste krantenartikel liet zien in Duitsland, kan worden verwacht dat zij dit artikel toen besproken heeft met haar vader en dat zij reeds ten tijde van het persoonlijk onderhoud over deze informatie zou beschikken, quod non. Waar verzoekende partij verder beweert dat zij nadat zij door haar vriend werd ingelicht over het bestaan van een krantenartikel inzake haar vader “vruchteloos gezocht (heeft) naar de krant van 22 juni 2010”, dat zij “naar de redactie van de krant (is) gegaan maar de journalist wou hem niet zien”, en dat zij pas toen zij in Duitsland herenigd was met haar vader kennis heeft kunnen nemen van het artikel, stelt de Raad vast dat verzoekende partij van deze pogingen om het bewuste krantenartikel te bekomen nadat zij hiervan op de hoogte was gebracht door een vriend geen enkel gewag maakte tijdens haar persoonlijk onderhoud. Zij verklaarde daarentegen dat zij er “niet aan gedacht” had om dit krantenartikel eerder – voordat zij het in Duitsland van haar vader te zien kreeg – te gaan bekijken of te lezen (notities CGVS, p. 15). Ten slotte wijst de Raad er nog op dat verzoekende partij met haar bemerkings evenmin op enerlei wijze de motivering in de bestreden beslissing weerlegt dat aan het krantenartikel niet de minste objectieve bewijswaarde kan worden toegekend aangezien dergelijk document enkel een ondersteunende bewijswaarde heeft indien het gepaard gaat met geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval is, en voorts uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Armenië een hoge graad van corruptie is, wat de bewijswaarde van dergelijk artikel verder ondermijnt. Het krantenartikel is dan ook niet van aard de door verzoekende partij voorgehouden problemen aan te tonen.

2.2.12. De Raad is voorts van oordeel dat inzake de bijgebrachte documenten over de incidenten van 10 maart 2014 en 21 augustus 2014 terecht door verwerende partij wordt opgemerkt dat hieraan geen enkele bewijswaarde kan worden verleend, nu dergelijke documenten enkel een ondersteunende bewijswaarde hebben indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval is, en de bewijswaarde ervan bovendien verder ondergraven wordt door het feit dat er in Armenië een hoge graad van corruptie is. Tevens dient verwerende partij te worden bijgetreden in haar motivering dat de neergelegde getuigenverklaring van de burens van verzoekende partij omtrent haar problemen in Armenië, neergelegd samen met de kopieën van hun identiteitskaarten, geen enkele objectieve bewijswaarde heeft, gelet op het gesolliciteerde karakter van dergelijke getuigenverklaring.

2.2.13. Daar waar verzoekende partij nog verwijst naar het rapport “Honouring of obligations and commitments by Armenia” d.d. 20 december 2006 van het Committee on the Honouring of Obligations and Commitments by Member States of the Council of Europe (Monitoring Committee) (bijlage 4 van het verzoekschrift), wijst de Raad erop dat – en nog daargelaten de vaststelling dat dit rapport reeds van 2006 dateert en dan ook allesbehalve recent is – de loutere verwijzing naar de algemene toestand in haar land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoekende partij blijft desbetreffend in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.2.14. Wat betreft nog de opmerking in het verzoekschrift dat verzoekende partij gelet op haar militaire opleiding het risico loopt om bij haar terugkeer naar het front te worden gestuurd in de aan de gang zijnde oorlog met Azerbeidzjan, stelt de Raad vast dat verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud op 19 augustus 2020 louter verwees naar de problemen die zij in Armenië zou kennen omwille van haar vader als reden waarom zij niet kon terugkeren naar Armenië. Ook toen haar op het einde gevraagd werd of er naast de problemen omwille van haar vader nog andere redenen zijn waarom zij Armenië heeft verlaten of waarvoor zij een terugkeer vreest, maakte zij nergens gewag van een vrees om gemobiliseerd te worden voor het conflict met Azerbeidzjan. Dat zij hiervoor zou vrezen, kan dan ook allerminst overtuigen, temeer nu zij op geen enkele wijze aan de hand van objectieve informatie aantoonde dat er een reële kans bestaat dat zij effectief zal worden gemobiliseerd. De Raad wijst er bovendien op dat het een land toekomt de militaire dienstplicht, de organisatie van een militaire reserve en een eventuele mobilisatie van deze reserve vrij te regelen, en dat vervolging of bestraffing van het ontduiken van de dienstplicht, het ontduiken van een mobilisatie van reservisten of desertie, in het kader van regelgeving waaraan alle onderdanen zijn onderworpen, in principe niet aanzien kan worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. De regelgeving inzake militaire dienstplicht,

het aanhouden van een militaire reserve en de mobilisatie is er voorts op gericht over voldoende strijdkrachten te beschikken in geval de nationale veiligheid bedreigd wordt. Dit impliceert dat bepaalde categorieën van onderdanen van een land bij een militair conflict zo nodig de wapens opnemen en strijd leveren om de nationale veiligheid te waarborgen. Het loutere feit verplicht te worden legitiem strijd te voeren kan evenmin beschouwd worden als vervolging in de zin van de Conventie van Genève of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. Internationale bescherming omwille van weigering tot het vervullen van verplichtingen als reservist kan slechts toegekend worden omwille van een ernstige discriminatoire behandeling, een gegronde vrees voor het inzetten in een door de internationale gemeenschap veroordeelde militaire actie, of onoverkomelijke gewetensbezwaren. Welnu, in casu dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij geheel nalaat in concreto aan te tonen dat haar omwille van één van deze redenen internationale bescherming dient te worden toegekend.

2.2.15. Ten slotte merkt de Raad nog op dat de verwijzing naar een aantal arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen evenmin afdoende is in het verweer van verzoekende partij aangezien deze geen bindende precedentswaarde hebben, gelet ook op het feit dat elk verzoek om internationale bescherming individueel moet worden onderzocht, waarbij de verzoeker op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade loopt, alwaar – zoals uit het voorgaande blijkt – verzoekende partij in gebreke is gebleven.

2.2.16. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.17. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Armenië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert. In haar verzoekschrift stelt verzoekende partij weliswaar dat “ons nog zeer regelmatig berichten bereiken omtrent terreur en geweld in Armenië, waardoor tot op heden slachtoffers vallen”, doch brengt zij dienaangaande geen objectieve informatie bij en toont zij op geen enkele wijze aan dat de situatie er van dien aard is dat er voor burgers sprake is van een “reëel” risico op ernstige schade als gevolg van “willekeurig” geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.18. Voor zover verzoekende partij meent dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 5 en 6), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 19 augustus 2020 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Armeens en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.19. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.20. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.”

Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat ook verzoekende partij bij het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal van 20 augustus 2020 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Armeens en bijgestaan door haar advocaat.

Derhalve kan ook ten aanzien van verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier maart tweeduizend eenentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT